ВОЛИНЬ

№ 40 (16 989)
Середа, 7 жовтня 2026 року

Нас читають із 1939 року!
volyn.com.ua

4 820230 060010 >

Особистість

Людина, яка знімала історію Горохова: Микола Лукашевич повернувся у пам'яті земляків

Фотоколаж volyn.com.ua / chatgpt.com / Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ та Едуарда МАХОВСЬКОГО.

Миколу Лукашевича називали літописцем Горохівщини і талановитою в усьому людиною. Квартет за його участю був улюбленцем сцени. Директорка БДЮТ Світлана Сов'як та керівник гуртка «Відеозйомка і монтаж» Едуард Маховський на відкритті кімнати-музею презентували особисті речі знаного земляка. На подію прийшло багато горохівчан.

У місцевому Будинку дитячої та юнацької творчості відкрили кімнату-музей фотолітописця, педагога, співака й багаторічного спецкореспондента газети «Волинь»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

БУВ НЕПЕРЕВЕРШЕНИМ У ВСЬОМУ, ЗА ЩО БРАВСЯ

Скромний у житті, він був непересічною особистістю: керував гуртками кінодемонстраторів і кінолюбителів, фізико-технічним, художнім та фотогуртками Будинку дитячої та юнацької творчості (БДЮТ), завідував районною фільмотекою, був спеціальним кореспондентом газети «Волинь», солістом славетної народної аматорської чоловічої капели Горохівського народного дому «Просвіта» та учасником чоловічого квартету разом зі Степаном Кривеньким, Ярославом Ємчиком і Олександром Корецьким.

– Микола Тимофійович працював у нашому закладі 32 роки й завжди дивував горохівчан умінням бути неперевершеним у всьому, за що брався. Він був своєрідним літописцем Горохівщини й залишив нам безцінний спадок – великий архів фотографій, слайдів, статей, записи свого оксамитового голосу... Відкриття кімнати-музею його світлої пам'яті наш колектив приурочив до 80-річчя БДЮТ, яке цьогоріч відзначили багатьма заходами, – каже директорка Горохівського БДЮТ Світлана Сов'як.

...НАВІТЬ У ПОЧЕРКУ БУВ АКУРАТИСТОМ

У знаковий день у приміщенні закладу було людно й тепло. Спогади про Миколу Лукашевича оживали у розповідях тих, хто знав його особисто.

Учасники клубу «Діалог» Ярослава Скупейко та Олександр Заєць зі сцени озвучили для гостей яскраві факти з його життя. Щоб розповідь була достовірною й хронікальною, юні та дорослі пошуковці опрацювали десятки документів і світлин, які зібрали в родині Лукашевичів, колег, друзів та учнів Миколи Тимофійовича.

Життя пана Лукашевича видається цікавим уже з першого погляду на написану ним автобіографію: кожна буква – гарна, мов картинка, рядки стеляться рівно, наче під шнурочок. Далеко не кожен чоловік зважає на каліграфію, а Микола Тимофійович і в письмі був акуратистом – як, зрештою, у всьому.

Старійшини-горохівчани й досі тепло згадують сім'ю Єфросинії та Тимофія Лукашевичів: батько працював техніком районного вузла зв'язку, мати була домогосподаркою. Подружжя виховало двох дітей – Миколу та Тамару.

Збережені родиною шкільні атестати свідчать: улюбленими предметами Миколи, учня Горохівської середньої школи №1, були фізика, астрономія, іноземна мова та природознавство. Серед підписів його вчителів дослідники відшукали й розчерк Галини Древновської – мами заслуженого тренера України з гандболу Олександра Баламута.

Після служби в армії Микола два роки працював начальником Горохівської пожежної команди, а згодом закінчив Ківерцівський культурно-освітній технікум. Те, наскільки серйозно він ставився до навчання, красномовно підтверджують оцінки «відмінно» з предметів «постановка голосу», «народні та бальні танці», «хоровий гурток», «індивідуальне навчання на баяні»...

ВІН І СПІВАВ ТАК НЕВИМУШЕНО Й МИЛОЗВУЧНО, ЯК І РОЗМОВЛЯВ

Маю честь і я пам'ятати Миколу Лукашевича – завжди з фотоапаратом на вулицях Горохова, на всіх районних подіях.

Плакати, написані його рукою, були окрасою чи не всіх установ. Із ним віталися діти, які свого часу відвідували заклади, що передували нинішньому Будинку дитячої та юнацької творчості. Микола Тимофійович щиро радів їхнім успіхам на конкурсах, навчав фото- й кіномистецтва з незмінною доброзичливою усмішкою. Ніхто не пам'ятає його сердитим чи невдоволеним.

Зі слів свого батька – поета й композитора, заслуженого працівника культури України Степана Кривенького – знаю, наскільки цінним був голос його творчого товариша Миколи Лукашевича. Особливо – у квартеті, заснованому татом на межі 1960–1970-х років.

До слова, Степану Кривенькому тоді було лише 26 років, Миколі Лукашевичу – 35, Олександрові Корецькому – 48, Ярославу Ємчику – 31.

Їхні пісні мали такі легкі й сильні крила, що швидко й красиво долетіли до слухачів навіть за морями й океанами.

На творчому вечорі з нагоди відкриття кімнати-музею присутні під час перегляду авторських слайдів Миколи Лукашевича, оцифрованих сучасниками, почули знамениті «Мої ясени» та «Летять журавлі» Степана Кривенького, «Пісню гуцула» Олександра Шевчука у виконанні легендарного квартету. Ці записи вдалося зберегти завдяки копіям із платівок і дисків.

> **«Плакати, написані його рукою, були окрасою чи не всіх установ Горохова.»**

У 2004 році журналіст Юрій Яцюк створив фільм про заслуженого тренера України Олександра Баламута. У ньому використав і відео з архіву Миколи Лукашевича.

За словами Світлани Сов'як, ініціатива оцифрування кіноплівок, які зберігають історію Горохівщини та її творців, належить міському голові Вікторові Годику. Фахівці Євген Олійник, Сергій Пундик та Едуард Маховський уже перевели в цифровий формат три такі стрічки. Одну з них переглянули й під час відкриття кімнати-музею.

ЙОГО СПРАВУ ПРОДОВЖУЮТЬ УЧНІ

Гостям було цікаво побачити особисті речі Миколи Лукашевича: раритетні фотоапарати, відеокамери, ручки та інші предмети.

Ініціатори створення музею вдячні за них, а також за змістовне спілкування Розі Пилипівні Лукашевич, дружині Миколи Тимофійовича, та синові Валерію.

Про Лукашевича-фотографа і майстра відеосправи гостям розповів вихованець гуртка «Відеозйомка та монтаж» Іван Тимошук.

Відтепер у Горохівському БДЮТ світлини Миколи Тимофійовича бережуть учні Миколи Шешка. Частину фото відреставрував місцевий підприємець Руслан Бояркевич. Відеодемонстрацію підготував і провів керівник гуртка «Відеозйомка і монтаж» Едуард Маховський, який надзвичайно цінує своє знайомство з Лукашевичем-педагогом, навіть коли той був уже в поважному віці, і нині гідно продовжує його справу.

Добре слово про Миколу Тимофійовича мовили заступник Горохівського міського голови Максим Ящукевич, секретар міської ради Наталія Ковальчук, начальник управління з гуманітарних питань Володимир Зінчук, а також почесні ветерани й діячі різних галузей Діна Колесник, Тамара Мельник, Діана Радчук, Олег Пундик, Євген Олійник, Віра Сачук, Надія Пасічнюк, Неоніла Сергєєва (Довгополова), Галина Балакіна (Мисливчук), Оксана Скуба (Ємчик).

Символічну стрічку до кімнати-музею перерізали Світлана Сов'як і Максим Ящукевич.

За ідею створення кімнати-музею та велику працю над її втіленням Володимир Зінчук вручив грамоти управління з гуманітарних питань Світлані Сов'як та її творчому колективу, а подяку управління – Едуардові Маховському.

Двері цієї світлиці тепер гостинно відкриті для всіх, хто любить історію рідного краю та цікавиться життям видатних волинян.

У кімнаті-музеї є й Книга відгуків. Її сторінки вже рясніють десятками записів – щирими спогадами, без яких немислима пам'ять про талановиту людину.

P.S. *Колектив БДЮТ закликає всіх волинян, які зберігають у домашніх архівах згадки, світлини чи особисті речі Миколи Лукашевича, поділитися ними з кімнатою-музеєм і таким чином продовжити це шляхетне починання.*